

HUS

Giles Mace, Teddy Platt

DANMARKSPREMIERE AARHUS TEATER STIKLINGEN 5. OKTOBER 2001

Forestillingens varighed: ca. 2 timer og 15 minutter inkl. pause

TRISH PLATT

Dorthe Hansen Carlsen

TEDDY PLATT

Kim Veisgaard

SALLY PLATT

Johanne Dal-Lewkovitch

JAKE MACE

Anders Holst

IZZIE TRUCE

Merete Voldstedlund

GILES MACE

Niels Ellegaard

PEARL TRUCE

Laura Allen Müller

GAVIN RYNG-MAYNE

Lars Høy

JOANNA MACE

Merete Hegner

LUCILLE CADEAU

Anne Christine Bech

FRAN BRIGGS

Pia Trøst Nissen

BARRY LOVE

Hother Bøndorff

LINDY LOVE

Ditte-Karina Nielsen

WARN COUCHER

Henning Olesen

DANSERE MM.

Amanda Dahl

Anna Sandager Hansen

Sara Louise Mortensen

Mie Thumand

Line Albrechtsen

Katharina Rendtslev

Elinor Fabian Jessing

Margrethe Møller

Kathrine Jensen/Pia Holch

Sidsel Nørskov Thomsen

Johanne D. Sørensen

Anna Heuer Hansen

Amalie Møller

Juliane Lohmann

Anna Sofie Odgård Hansen

Nanna Marie Bock Jeppesen

FORESTILLINGSLEDER

Line Bjergø

SUFFLI

Susanne Schiller

AFVIKLING LYS/LYD

Connie Bang Jensen/Jonas Kongsbach

MUSIK

Geoffrey Bush (1920-98) "Consort Music"

Trish Platt, Teddy Platt, Lucille Cadeau

ISCENESÆTTELSE

Asger Bonfils

SCENOGRAFI

Christian Tom-Petersen

OVERSÆTTELSE

Viggo Kjær Pedersen

INSTRUKTØRASSISTENT

Anders Lundorph Rasmussen

KOSTUMIERE

Marianne Junge

KOREOGRAFI

Chris Blackwell

LYSDESIGN

Jens Holm Larsen

LYDDDESIGN

Andreas A. Carlsen

STAGEFIGHT

Hother Bøndorff

JUNIOR BAND

Edi Premate

Tak til Iben Hutzelsider, Jysk Ballet Akademi

LÆSERBREV

Dear Sir.

Det er på høje tid, at Alan Ayck-bourn og folk af hans slags ser i øjnene, at meget få mennesker, med rette eller ej, vil se levende teater, og hvis han fortsat insisterer på, at Scarborough skal have et teater, så lad ham betale for det, ligesom resten af os er tvunget til. I modsat fald: luk det. Det er indlysende, at der ikke er mange mennesker, der vil have det. Byrådet må lukke toiletter og fyrtårn for at holde stedet i gang. Hvad tror De lige præcis De laver med vores penge, d'herrer byrådsmedlemmer?

*Scarborough Evening News,
12. december 1996*

Afdelingsledere**SCENE, SNEDKER- OG MALERSAL**

Knud Brodersen

SKRÆDDERSAL

Hanne Gissel

FRISØRSALON

Britta Høxbro

REKVISIT

Viggo Bay

TONEMESTER

Kim Engelbredt

TEKNISK CHEF

Jens Ravn

DEKORATIONSCHEF

Jørn Walsøe

ØKONOMICHEF

Ralf Rudfeld

MARKETINGCHEF

Peter Schødt Dalsgaard

TEATERCHEF

Palle Jul Jørgensen

FÖRLAG

Nordiska Strakosch Teaterförlaget Aps., København

ORIGINALTITEL

House and Garden

URPREMIERE

Stephen Joseph Theatre, Scarborough, 1999

PROGRAMREDAKTION

Jørgen Heiner og Agnete Krogh

FOTO FRA AFSLUTTENDE PRØVER

Jan Jul

PLAKAT & PROGRAM LAYOUT

Jørn Moesgård as

TRYK

Phønix-Trykkeriet

Gavin Ryng-Mayne, Sally Platt, Jake Mace

DET ER SYND FOR KVINDERNE

Af Bente Engberg

Der er kort pause i sidste prøve på Alan Ayckbourns nye stykke *Role Play* i badebyen Scarborough. En nervøs person i uklædelig T-shirt trykker sig mod baren med en øl, som om han hellere ville skjule sig på den anden side. Er denne generte mand virkelig Sir Alan, millionærforfatteren til næsten 60 af Englands morsomste og mest menneskelige moderne komedier kendt i 30 lande? Og er de 7 skuespillere i gravalvorlig samtale med lange ansigter virkelig dem, der om få timer får vores ribben til at knage af grin over endnu et besøg på en af Ayckbourns intime slagmarker?

Farce er som bekendt en alvorlig sag, og de bedste skuespillere ved, at det er os, der skal le og dem, der skal holde masken. Derfor alvoren. For med Ayckbourn griner vi på afgrundens rand. 'Drowning not Waving' er et godt udtryk, der dækker handlingen i mange af hans stykker. Vi ler, fordi vi tror, personerne vinker,

når de faktisk er ved at drukne. Ingen er en bedre guide end Ayckbourn til England bag gardinet og i haven som i aftenens forestilling. Hvad han beskriver er især det farlige familieliv og de tomme ritualer. Han giver de sidste beretninger fra Englands middelklassefront, hvor ting går i fisk, og mennesker går i spåner, mens vi ler uhæmmet – i hvert fald til vi begynder at genkende os selv i personerne.

Peter Hall, instruktør og forhenværende leder af National Theatre, var en af de første, der så alvoren i latteren hos Ayckbourn og satte ham ind i rækken af ironiske observatører af sin tid i

traditionen fra Molière, Sheridan og Wilde. "Vil folk vide noget om livet i England de sidste 40 år, skal de studere Ayckbourn. Han har opfundet en ny genre, 'det smerteligt morsomme'. Ayckbourn selv vil hellere sammenlignes med Tjekhov, tragikomediens store mester. Stillet overfor Ayckbourns dramatik falder genrene

OM DEN MENNESKELIGE NATUR

Hvis man sendte et rumskib med to hundrede mennesker ombord til en fremmed planet, ville de slå sig ned, og i løbet af et par generationer ville man være i nøjagtig samme situation som på jorden, man ville have partier, man ville have visse folk, som ville hæve sig i overlegenhed, man ville have visse mennesker, som ville være de underprivilegerede, de undertrykte klasser, som bare sank til bunds og andre, der udnyttede dem. Det er ekstraordinært; der er altid nogen, der kan udfylde behovenes tomrum. Ingen spekulerer særligt over det, fordi det forventes.

Alan Ayckbourn, 1998

Fran Briggs, Lucille Cadeau, Teddy Platt

OM 'SERIØS' DRAMATIK

Da jeg var på Oxford Universitet, sagde jeg i min første tale, at problemet med at være en såkaldt komedieforfatter er, at folk egentlig ikke tager én rigtig, rigtig alvorligt, med mindre man er påpasselig. Nu er jeg gudske-lov vokset ud af rollen som komedieforfatter. Folk er tilbøjelige til at tage én alvorligt længe efter, man er død, og længe efter den sidste vittighed ikke længere er sjov, og de begynder at indse, hvilken stor dramatiker, man var, og bruger resten af deres tid på at skrive vældig store artikler, om hvorfor denne vittighed ikke længere er genkendelig. I ved, problemet er, at komedieforfatterne stræber efter at more sig i deres liv, og det er storartet. Men jeg har heldigvis været i stand til at komme videre. Efter at have skrevet mine første fem stykker, kan jeg huske, at nogen forærede mig Oxfords Håndbog i Teater i julegave, og jeg var ret overrasket over, at jeg ikke var nævnt i den, når andre dramatikere, som ikke havde gjort væsen af sig i West End eller nogle andre steder, var nævnt, simpelthen fordi de var meget mere seriøse.

Alan Ayckbourn, 1992

med sin tombola, vanvittige tyende, skolekor, fontæne, våde erotik og kvindeoprør.

Af alle Ayckbourns temaer er jagten på kærlighed og erotik det mest tragikomiske. "Der er så sørgeligt langt mellem vores drømme, længsler og det, vi opnår", som han siger. Den udtørrede komponist i *Fod på Fremtiden* kan ikke finde melodien selv med hjælp fra en robotkvinde og en video-skærm. Ayckbourns mænd kan være arrogante og grådige men er hyppigere larmende, kedelige og ufølsomme folk, der falder over både møblerne og kærligheden. Mange af

typerne har Ayckbourn samlet op i de små provinsbyer, hvor han boede med moderen og stedfaderen. Mange har ham selv som model: "Jeg er ikke stolt af det, men jeg besidder nok de fleste menne-

skelige dumheder selv", siger han. Og han er blevet mere moralistisk med årene: Han forstår men bifalder ikke ganske den urkomiske familie, der giver firmaet en tand over i det kriminelle i *A Small Family Business*. Ej heller den rovdyrsmilende forhenværende bankrøver ved sin spanske svømme-pøl, der bliver tv-idol i *Man of the Moment*. I det nuværende klima, hvor 'Mad Frankie Fraser', tidligere bøddel i den berygtede Richardson-bande, underholder med sine memoirer, er det et stykke, der straks bør genoplives.

Men det er kvinderne, der især interesserer Ayckbourn, de desperate, neurotiske, frustrerede, kærlighedshungrende og nedgjorte, der kommer tøffende efter deres mænd (det er jo England). Ayckbourn er engelsk dra-

Gavin Ryng-Mayne, Trish Platt, Giles Mace, Joanna Mace

5 triske forfattermor Lolly for inspiration til mange af sine kvinder. I gravtalen til hende i 1999 sagde han blandt andet: "Hun gav mig gin til at falde i søvn på som barn. Hun sad ved køkkenbordet og skrev på sin gamle maskine hver dag og gav mig min egen lille maskine, da jeg var seks, så jeg kunne gøre det samme.

MISBRUGEREN - OG DEN MISBRUGTE

For Ayckbourn indeholder de fleste fortællinger misbrugeren og den misbrugte. Et udvalg af de af hans stykker, der kom efter hans første West End succes, viser, at hans dramatiske verden er befolket af dem. Som stykkerne udkommer gennem de næste ti år, vokser disse roller sig ondere og mere sårbare. De er sjældent gennemført onde og sjældent fuldstændig uskyldige. Ofte forvolder de lidelse ved forsømmelse, ved ligegyldighed, eller ved skodesløs brug af en forsvarsmekanisme. De er næsten altid drevet af følelsesmæssig nødvendighed. Der tegner sig et billede af en slagmark, hvor kampen er uendelig, våbenhvilen som oftest midlertidig og enhver lykkelig fredsstund en flygtig illusion. Ægteskab er ikke nødvendigvis grunden til denne misbrugssituation. Men ægteskabet er den struktur, der forstærker de vanskeligheder, der findes i forståelsen af enhver partner.

Michael Holt

Hun smed rasende min fars indrammede foto efter mig og råbte, at alle mænd var nogen lorte. En dag faldt hun død-drukken ind ad min hoveddør, og jeg måtte lægge hende i seng. En anden dag lagde hun på dyrlægens bud to syge hundehvalpe i ovnen og glemte dem. Mange tak til hende, de kærligste hilsner og farvel". Med en mor som Lolly er det klart man kommer til at

skrive stykker som Ayckbourns.

Det siges, han er workaholiker – han kan ikke lade være at arbejde. Men hvordan kan han blive ved med at forny sig og fortsat få os til at grine af tennis, camping, fyrværkeri, drukning, et enkelt mord og mennesker, der tilsyneladende ikke kan klare de simpleste ting som at være i stue med hinanden på en nogenlunde pæn måde? Det er åbenbart rædslen, der driver værket. Som Ayckbourn selv siger: "Efter 50 stykker er man nødt til at gemme sig i skabet og springe ud og skræmme sig selv lidt. Jeg prøver at udfordre mig selv med hvert ny stykke, så jeg bliver rigtig nervøs. Det er dårligt ikke at være nervøs". Derfor altid samme arbejdsproces: Årets forestilling, der først skrives et par dage før første læseprøve. Teknikken har virket hidtil, gjort Ayckbourn så populær som Shakespeare, og skuespillerne er da ikke udvandret endnu. Men presset på verdensdramatikeren, instruktøren og teaterlederen i den lille badeby nordpå bliver ikke mindre. Man føler, Ayckbourn på det hjerteligste ekkoer den hårdtprøvede instruktør Dafydd i stykket *En for*

Læs om det kreative team og skuespillerne på: www.aarhusteater.dk

Websponsor:

Webside udvikles i samarbejde med:

runemedia

6 Alle - Alle mod Én, når han råber: "Hvorfor knokler jeg mig selv til døde? Hver gang sværger jeg en hellig ed på at gøre det hele til skæg og ballade og ikke tage det så alvorligt. Det er jo kun et stykke for fanden. Og så bliver det sådan her hver eneste gang: Helt desperat, gælder liv og død."

Man sammenligner sommetider Alan Ayckbourn med Noel Coward, men at sammenligne ham med J. B. Priestley, 30'ernes eksperimenterende dramatiker, ville være bedre. Priestleys drøm om det lille arena-teater til 500 med ham selv som dramatiker på kommandobroen og et fast ensemble er netop, hvad Ayckbourn har opnået i Scarborough, hvor han i år har overgået sig selv: Vi er vant til den årlige forestilling, instrueret af ham selv, der efter Scarborough siver ned til London og videre verden over. I år skrev han en trilogi: med ny udfordrende temaer: *Game Plan* handler om teenageprostitution og *Flat Spin* om en arbejdsløs skuespillerinde, der tager job som vicevært i Docklands og bliver indblandet i et farligt spionageforetagende. I den spændende kulmination, *Role Play*, får et

par unge lov til at blive rigtig forelskede: Computer-manden løber med stripperen, der falder ned fra oven, og så kan den fordrukne mor, racistiske far og body-guarden tage mod den hævngherrige sorte bokser, der hamrer på døren. Ayckbourn har igen udvidet horisonten: Vi er ikke længere blot på familiens komiske valplads men i storbyens farligere arena, hvor drivkraften er penge, og al moral fløjet ud af vinduet. Med flot udsigt over Themsen.

Glæd Dem foreløbig over aftenens forestilling, der har det hele: Det er farce, det er alvor, det er Ayckbourn.

NEIL SIMON VS. AYCKBOURN

Ayckbourn er i stand til at få et folkeligt publikum til at le, mens han udforsker sine emner med en venlig objektivitet, som kan kaste en mørk skygge over latteren. Han er tit blevet sammenlignet med Neil Simon, den lige så succesrige amerikanske komedieforfatter. Men det er ofte blevet understreget, at de, selv om de begge er meget dygtige teatermænd, arbejder på meget forskellig måde. Simon er den rappe repliks mester; Ayckbourn forsøger at bortredigere den slags morsomheder. Latteren opstår i den engelske mesters skuespil på grund af det, figurerne gør, på grund af dem, de er, og fordi de er i hinandens og tilfældets magt. Som i al stor komisk dramatik viser figurerne os, hvem de er, i det de gør og siger. Men de forklarer sig sjældent til os. Selvforsvarende forklaringer er, når de alligevel optræder, ofte letsindige bemærkninger, som uagtsomt afslører mere, end figurerne vil lade os vide.

Michael Holt

Teddy Platt, Lucille Cadeau

mas største feminist. Hvad der adskiller ham fra en kølig fransk farcemager er hans varme. Han holder af sine skabninger, selv de mest håbløse fjolser, og det er ofte mændene – de forstår ikke meget, slet ikke deres kvinder. Er der følelser i farvandet, tyr de til hobbyværkstedet eller taler om vejret eller sport. Det er kvinderne, der har Ayckbourns fulde sympati, staklerne der opgiver deres eget liv og følger deres ufølsomme mænd i håb om lidt kærlighed eller bare sympati. Som Trish siger i aftenens forestilling: "Kærlighed er i grunden noget ganske enkelt. Det er bare i menneskehænder, den ofte bliver så djævelsk kompliceret." Hun er stærk og klarer skærene, med søsteren er ikke så heldig og ender med at se syner i buskadset.

I nogle af Ayckbourns bedste stykker ender kvinderne helt ude i tovene på sindssygens overdrev. Han nægtede at ændre slutningen til *Sagt mellem Os*, hvor konen til den urkomiske sløjd-entusiast til sidst sidder katonisk i den vinterkolde have, mens vennerne lar-

mende fejrer hendes fødselsdag. I *Woman in Mind* er det præstekonen, der flipper og opfinder en ny kærlig familie.

Manden har travlt med at skrive sognets historie. Og Hazel i *Wildest Dreams* blev aldrig spillet på som en violin og ender med

sut i munden og ble, mens de andre leger videre med deres drager og fantasi-væsner. I senere stykker er det, som om Ayckbourn tillader sig lidt optimisme, kvinderne bliver mere voksne og initiativrige, og den sande kærlighed skimtes som en mulighed: I *Things We Do For Love* tæver Barbara og Hamish hinanden gule og blå, over tre etager, til møblementet og de gamle forbindelser er smadret, og de elskende endelig tør vove et ømt kys.

Ayckbourn har for længst takket sin excen-

OM ALAN AYCKBOURN

En sådan popularitet mistænkeliggøres altid af de intellektuelle; succes, hører man dem sige, led-sages ikke af intellektuel værdi. Og han skriver kun komedier. Men Ayckbourn er en stor forfatter, som bevæger sig udover indhold og genre. Han producerer stor dramatik ved at observere. Hans figurer er mest almindelige over-, arbejder- eller middelklasse-mennesker, der lever i små bysamfund og kæmper for at passe ind i småborgerlige moral, i forsøget på at holde sig oven vande på et hav af problemer, der i det store og hele er skabt af dem selv.

Michael Holt

VISUEL DRAMATIK

Ayckbourn er primært en visuel dramatiker. Han forstår overlegenheden i den dramatiske fortælling, som er en handlingsfortælling - ikke en fortælling af ord. Det sjove er ofte det, publikum ser - ligeså meget som det, de hører.

Michael Holt

Izzie Truce, Warn Coucher

fra hinanden, og tragedie ender som farce. Gennemgående temaer er det glædesløse ægteskab, den ufølsomme egoisme, en famlende søgen efter kærlighed og vores håbløse forsøg på at leve sammen.

Vi har et grænseløst talent for at såre og ødelægge hinanden, mener Ayckbourn og lyder næsten som Strindberg og Ibsen. Men til forskel fra dem kan Ayckbourn se komikken. Vi ler, men egentlig er det jo ikke komisk, når arkitektfruen i *Røg i Køkkenet* forgæves prøver at stikke hovedet i gasovnen. Det er bare teaterhistoriens morsomste selvmordsforsøg. Dobbelt-dramaet *The Revenger's Comedies'* hovedperson, der er ved at springe ud fra broen, ler vi også af. Som Ayckbourn siger: "Jeg har lært at for at være meget morsom, må man også være meget bedrøvet. Al god komedie skulle få en til at græde lidt. Ellers betragter man personer uden tilstrækkelig dybde."

Ayckbourns tekniske opfindsomhed er utrolig, som skuespiller, regissør, instruktør og teaterleder, siden han var

OM SHAKESPEARE

Jeg er i tvivl, om Shakespeare var en kendt komedieforfatter eller en kendt seriøs dramatiker. Han er bare en dramatiker, der skrev skuespil. Sommetider var de sjove, sommetider var de ikke, sommetider var de begge dele, tit var de begge dele. Og alle vores tidlige dramatikere kombinerer disse to metoder. Det er desværre ikke min opfindelse at arbejde på et stykke på denne måde.

Alan Ayckbourn, 1992

17 (i dag er han 62) ved han alt om teater. I *Mod Strømmen* finder det aldrende ægtepar endelig erotikken på en rigtig motorbåd på rigtigt vand efter en farlig sejlads med en moderne djævel ved rattet. Der er også et farligt bassin i *Dagens Mand*, hvor selv en aldrende bankrøver ikke kan bunde. I *En for Alle - Alle mod En* bliver en husmor bet i kærligheden i en ramme af engelsk provinsliv, amatørteater og John Gays *Tiggeroperaen*. Hos Ayckbourn er det desperationen, der driver værket, det skjulte vanvid kan blusse op når som helst. Han er en mesterskildrer af engelske skikke. Den grusomme familie-weekend med slatne Normans erotiske frierfærd i *Seks på Weekend*. Den frygtelige juledag i *Glædelig Jul*, hvor festen og en kvinde fragmenterer mellem tårer, tv og eksploderende gaver. Hos Ayckbourn er kun en ting farligere end dagligdagen: Højtiden. Som den årlige havefest i aftenens forestilling

ET TEMA

Mit største tilbagevendende tema er, at folk interesserer sig for hinanden; der er bare det ved det, at de det meste af tiden omgås hinanden med boksehandsker på...

Alan Ayckbourn, 1981

Teddy Platt, Joanna Mace

ALAN AYCKBOURNS DRAMATIK PÅ DANSKE SCENER

1969 **HOW THE OTHER HALF LOVES**

1972 *Aarhus Teater*: Hvor de dog elsker hinanden
1973 *Det Ny Teater*: Deres halvdel er en værre en
1976 *Harald Jørgensen-tourneen*: Hvor er min kone?

1969 **COUNTDOWN**

1970 *Det Kgl. Teater*: Nedtælling

1970 **TIME AND TIME AGAIN**

1973 *Det Danske Teater*: Hvad gør du i mit bad?

1972 **ABSURD PERSON SINGULAR**

1973 *Gladsaxe Teater*:
Hvad er et køkken uden et hjem
1976 *Aarhus Teater*: Røg i køkkenet
1982 *Det Danske Teater*: Røg i køkkenet
1983 *TV-Teatret*: Herregud, det er jo jul
1992 *Nørrebro Teater*: Røg i køkkenet
1999 *Det Danske Teater*: Røg i køkkenet

1973 **THE NORMAN CONQUEST**

1976 *Aveny Teatret*: Seks på weekend

1973 **TABLE MANNERS**

1991 *Limfjordsteatret*: Table Manners
(opført på engelsk)

1974 **ABSENT FRIENDS**

1978 *Gladsaxe Teater*: Sku' gammel venskab
1979 *Blaksted-tourneen*: Afdødes skål
1979 *Aarhus Teater/Skuespillerskolen*: Mellem venner
1992 *Aarhus Teater/Skuespillerskolen*: Mellem venner

1975 **BEDROOM FARCE**

1978 *Aarhus Teater*: På kant med sengen
1979 *Aveny Teatret*: Sovekammerfarce
1986 *Det Kgl. Teater/Det Danske Teater*:
På kant med sengen

1976 **JUST BETWEEN OURSELVES**

1979 *Gladsaxe Teater*: Altså mellem os sagt

1977 **TEN TIMES TABLE**

1982 *Gladsaxe Teater*: Hold da helt byfest

1978 **JOKING APART**

1981 *Gladsaxe Teater*:
Hellere dø af grin, end syg og fattig

1979 **SISTERLY FEELINGS**

1982 *Aveny Teatret*: Plat eller krone

1979 **TAKING STEPS**

1989 *Nørrebro Teater*: Spøg til side

1980 **SEASON'S GREETING**

1994 *Aarhus Teater*: Glædelig jul

1981 **WAY UPSTREAM**

1985 *Det Kgl. Teater/Cirkusbygningen*:
Mod strømmen

1984 **A CHORUS OF DISAPPROVAL**

1987 *Det Kgl. Teater*: Lykken om halsen
1988 *Odense Teater*: Sure miner til slet spil
1989 *Aarhus Teater*: Én for Alle – Alle mod Én

1987 **A SMALL FAMILY BUSINESS**

1987 *Det Ny Teater*: Skandale i familien
1988 *Aarhus Teater*: Det bli'r i familien

1987 **HENCEFORWARD**

1988 *Det Kgl. Teater*: Fod på fremtiden
1991 *Det Danske Teater*: Fra nu af...

1988 **MAN OF THE MOMENT**

1990 *Det Ny Teater*: Dagens mand i skysovs

1988 **MR. A'S AMAZING MAZE PLAYS**

1990 *Aalborg Teater*: Mysteriet i det mystiske hus

1992 **TIME OF MY LIFE**

1994 *Det Danske Teater*: I lyst og nød

1989 **INVISIBLE FRIENDS**

1994 *Det Danske Teater*: Usynlige venner

1982 **INTIMATE EXCHANGES**

1995 *London Toast Theatre*: Intimate Exchange
(opført på engelsk)

1997 **THINGS WE DO FOR LOVE**

1999 *Nørrebro Teater*: Hurra for kærligheden

2000 **HOUSE & GARDEN**

2001 *Aarhus Teater*: Hus & Have

Jørgen Heiner

Lindy Love, Barry Love

HAVE

Af Alan Ayckbourn

DANMARKSPREMIERE AARHUS TEATER STUDIO 5. OKTOBER 2001

Forestillingens varighed: ca. 2 timer og 15 minutter inkl. pause

JOANNA MACE

Merete Hegner

WARN COUCHER

Henning Olesen

IZZIE TRUCE

Merete Voldstedlund

TEDDY PLATT

Kim Veisgaard

JAKE MACE

Anders Holst

PEARL TRUCE

Laura Allen Müller

GILES MACE

Niels Ellegaard

SALLY PLATT

Johanne Dal-Lewkovitch

TRISH PLATT

Dorthe Hansen Carlsen

BARRY LOVE

Hother Bøndorff

LINDY LOVE

Ditte-Karina Nielsen

GAVIN RYNG-MAYNE

Lars Høy

FRAN BRIGGS

Pia Trøst Nissen

LUCILLE CADEAU

Anne Christine Bech

FORESTILLINGSLEDER

Claus Mydtskov

SUFFLI

Hanne Wolff Clausen

AFVIKLING LYS/LYD

Jeppé Larris/Bo Høgh

MUSIK

Geoffrey Bush (1920-98) "Consort Music"

DANSERE MM.

Amanda Dahl

Anna Sandager Hansen

Sara Louise Mortensen

Mie Thumand

Line Albrechtsen

Katharina Rendtslev

Elinor Fabian Jessing

Margrethe Møller

Kathrine Jensen/Pia Holch

Sidsel Nørskov Thomsen

Johanne D. Sørensen

Anna Heuer Hansen

Amalie Møller

Juliane Lohmann

Anna Sofie Odgård Hansen

Nanna Marie Bock Jeppesen

MORRISDANS KONSULENT

Adrian Williams

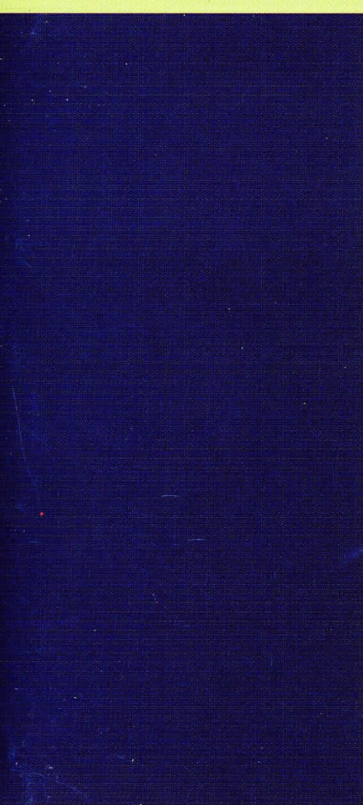

MORRISDANS

Traditionel engelsk folkedans – sandsynligvis udviklet af eller beslægtet med den rituelle sværdans, der symboliserede en kamp mellem sommer og vinter, liv og død o.lign. Navnet stammer muligvis fra en sortmalet danser (moorish) eller fra mellemspillene i italienske skuespilopførelser. Det synes at have været en stampende dans, danset på hælen eller fodballen, og danserne var udklædt på en grotesk måde, ofte som narre. Danserne bar masker eller var sværtet sorte i ansigtet; de viftede med tørklæder, havde bjælder om knæ og ankler og blev fulgt af en musikanter, der spillede på tromme og pibe. Morrisdansen var ofte en del af forlystelserne i festlighederne ved dronning Elisabeth I's hof og kendt på Shakespeares tid. Ved et væddemål i år 1600 dansede skuespilleren William Kemp – klovn i Shakespeares trup og tidligere danser ved Christian IV's hof - sin berømte morrisdans fra London til Norwich og gennemførte dansen på ni dage. Illustrationen viser Kemp, der danser morris med bjælder og flagrende bånd, samt hans dreng der spiller på tromme og pibe. Denne morris eller moresca blev danset ved de fleste europæiske hoffer i renæssancen.

Warn Coucher, Pearl Truce

HAVE